

[Gert Petersen]

fattende besparelser, hvor vi også mener at en afgiftspolitik, der opmuntrer til sådanne besparelser, kan være en nødvendighed, dels, som det også er sket i nogen udstrækning, ved overgang til kulforsyning i kraftværkerne og ved overgang til andre energikilder, hvor vi stryger atomkraften, men peger på de stedsevarende energikilder, solenergi, vindenergi, biogas, geotermisk energi og naturgas som noget meget væsentligt, noget meget centralt og også – hvis man endelig vil sammenligne med kernekraften – noget langt mere afgørende end kernekraften, når det drejer sig om at ophæve eller formindske olieafhængigheden.

Derfor er det vores synspunkt, at man ikke må forsinke gennemførelsen af planerne omkring naturgasilandføringen. Jeg synes nok, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik Holst, ligesom lukkede op for, at man kunne udsætte den et år eller to ud over, hvad man havde tænkt sig. Det vil jeg meget stærkt advare imod, og jeg håber ikke, at det bliver til noget.

Vi vil også vende os med megen bestemt-hed mod, at man starter en eksport af naturgassen. Der var en eller anden ordfører heroppe, der havde nogle betragtninger om bageren, der bagte brød og byttede det med andre varer, men hvis bageren nu er ved at dø af sult, så er han først og fremmest nødt til at spise sit eget brød, og så er det meget praktisk, at han har det brød, som han har bagt. På samme måde er vi i en energipolitisk klemme, det er alle enige om, og derfor må vi naturligvis selv anvende den naturgas, som vi kan producere, og som kan ilandføres her, og der bør ikke være tale om, at man eksporterer naturgas.

Endelig til sidst: vi tillægger netop naturgassen en meget høj prioritet i regeringens energiplan og dermed også i de investeringsdrøftelser, vi skal i gang med. Her bliver der tale om nogle valg, og os forekommer det helt indlysende, at de milliarder af kroner, der er tale om her, må vi hellere investere i naturgas og dermed sikre energiforsyningen og en formindsket afhængighed af oliefor-syningen end f. eks. i en Storebæltsbro, som under alle omstændigheder ville føre til et øget energiforbrug. Den prioriteringsdiskussion kommer vi ikke uden om i forbindelse heller med spørgsmålet om naturgassen.

Kaj Hansen (DKP):

Denne forespørgselsdebat er jo begrænset til naturgasforekomsterne i Nordsøen, DUCs rolle i den forbindelse og rørdledning fra Nordsøen til dansk landområde. Ved en anden lejlighed ville det nok være ønskeligt at tage spørgsmålet om A. P. Møllers eneretsbevilling op til drøftelse, i særdeleshed de mange og mærkværdige transaktioner, der har fulgt bevillingen, siden den blev givet den 8. juli 1962. Det kunne der siges meget og meget interessant om, men jeg skal ved denne lejlighed kun beskæftige mig med gasforekomsterne og DUCs store betydning i forbindelse med udvinding af gassen i det danske område af Nordsøen.

Ministeren tager i sin redegørelse udgangspunkt i den aftale, der blev indgået med A. P. Møller den 15. juli 1976. Det havde nok været mere korrekt og mere oplysende for befolkningen at tage udgangspunkt i den situation, der opstod i 1975. Den 12. december 1975 afgav handelsministeriets tilsynsråd en rapport om A. P. Møllers eneretsbevilling. Det skal heller ikke glemmes, at tilsynsrådets konklusion var, at bevillingshaverne ikke kan opretholde deres ret til at drive efterforskning og indvindingsvirksomhed efter naturgas og kondensat. Kammeradvokaten, der blev spurgt, var enig i denne bedømmelse.

På den baggrund stillede jeg den 4. februar 1976 det spørgsmål til handelsministeren, om han ville fratage A. P. Møller eneretsbevillingen til efterforskning og udvinding af gas. Den daværende handelsminister, nuværende justitsminister Erling Jensen, svarede, at bevillingshaverne bestred det standpunkt, som tilsynet og kammeradvokaten havde givet udtryk for, og at man derfor fandt det rigtigst at søge en forhandlingsløsning.

Jeg behøver vel næppe at tilføje, at kom-munisterne var uenige heri og ønskede, at bevillingen dengang blev frataget A. P. Møller, og at et dansk statselskab fik overdraget udforsknings- og udvindingsretten. Men handelsministeren og dermed regeringen ville forhandle sig til rette med A. P. Møller. På trods af de meget stærke kort, regeringen var i besiddelse af over for A. P. Møller, endte forhandlingerne i et for regeringen og be-folkningen kummerligt resultat, nemlig afta-len af 15. juli 1976.